

[Ministeren for offentlige arbejder.]

sioneres efter spidsbelastninger, og derfor er det såmænd snarest som ved elektriciteten. Det er altså spidsbelastningen, der er afgørende, og inden for den samme spidsbelastning kan der bæres helt forskellige trafikmængder. Det vil jeg altså anbefale at man kigger lidt nærmere på. Man skal være meget forsigtig med de forholdsmæssige beregninger.

Må jeg i øvrigt sige om det principielle, som hr. Bilgrav-Nielsen var inde på, at jeg er helt enig i, at de samfundsøkonomiske konsekvenser og videste konsekvenser også uden for trafikområdet må gå med ind i overvejelserne. På det punkt bliver vi ikke så uenige. Men jeg kunne måske føje til, at jeg har en fornemmelse af, at hvad vi har brug for, vist ikke er at komplicere sagerne ved at inddrage flere forhold end dem, der er helt nødvendige for at afgøre de foreliggende ting. Der er vel nok rigeligt med planer og tanker, men en vis praktisk handling kunne vel nok også være nødvendig, og det vil jeg da gerne bestræbe mig for. Det tror jeg for øvrigt heller ikke vi er uenige om.

Jeg må erklære mig enig med hr. Arne Larsen i langtidsbetragtningerne med hensyn til bybanesystemet, hvis man forestiller sig Øresundsregionen udbygget, som hr. Arne Larsen gjorde det. Derfor hører det også med i de planer, vi har med hensyn til Saltholm, at få analyseret igennem, hvad den baneforbindelse betyder, også hvad den kan betyde med hensyn til antallet af tunneler indtil videre. Dette ligger jo bl. a. bag ved min bemærkning i redegørelsen om, at det er jo ikke sikkert, man behøver at have så mange tunneler, som vi har regnet med, men jeg har ikke villet lave en sammenligning mellem Saltholm og Sydamerger, hvor jeg tilgodeser Saltholm, for det kunne man ikke svare på på daværende tidspunkt; men jeg er i øvrigt enig i det.

Til hr. Mads Eg Damgaard skal jeg kun sige — jeg har svaret på det med forbindelsen mellem Kolding og grænsen — at det med linjeføring over lerholdig jord er selvfølgelig et spørgsmål om, hvad der kan betale sig; det er ikke bare spørgsmål om jorden. Men jeg tror også, det er noget, man er opmærksom på. Jeg tvivler på, at

hr. Mads Eg Damgaard får ret i, at der internationalt er en udvikling i retning af endnu tungere vogne. I øjeblikket er udviklingen i virkeligheden — de steder, hvor man er kommet over de 40 t — den anden vej. Og der er en udvikling i gang i retning af kortere vogne. Derfor er det et spørgsmål, om man ikke er ved at nå et maksimum. Jeg tror personlig, at maksimum bliver den vogn, der skal til for at transportere den container, som bliver europæisk og international standard. Det er en sandsynlig udvikling, og så går det altså i og for sig ikke den vej, hr. Mads Eg Damgaard talte om.

Må jeg sige til fru Dagmar Andreasen, der protesterer mod DSBs takstpolitik og overpriser. Ja, det kan man sige, men vi har protester fra begge sider. Når man som bruger sidder på Fyn og skal betale taksterne, så kan man protestere ud fra det synspunkt; men hvis man i stedet for spørger private færgeruter, der skal sejle andre steder, ja, så hævder de, at DSB dumper med statstilskud. Jeg må sige, at jeg venter mig meget af den almindelige drøftelse af afgiftspolitikken på vejene, som vi skal i gang med, for jeg tror nemlig, at i det par ordvekslinger, vi har haft om dette spørgsmål nogle gange, ligger der meget, der klarer sig op, når man kommer virkelig til bunds. Der mangler altså en hel del, det erkender jeg, men det vil jeg da meget gerne medvirke til at klare op ved en anden lejlighed.

Endelig vil jeg til hr. A. Chr. Andersen om lufthavnsplaceringen og Esbjergplaceringen, som blev nævnt, gerne sige, at det er klart, at oplægget fra min side lægger spørgsmålet om den detaljerede placering over til udvalgsbehandlingen. Jeg har altså ment, det var rigtigt at lægge et princip ved siden af, for ellers var man jo helt ude i, skal vi sige en afvejning af lokale interesser uden noget grundlag. Jeg erkender, at det princip betyder, at man stort set må sige, at der er dækning, men derfor er det jo ikke sikkert, at man vil sige, der er dækning på den rigtige måde. Jeg kan ikke sige andet, end at det vil jeg være villig til at forhandle om, og det må vi drøfte i udvalget. Men dermed er altså også sagt, at jeg ikke i øjeblikket har forslag om eller tanke om at benytte bemyndigelsen hverken det ene